

Jørn Lier Horst

De kluisenaar

A.W. Bruna Uitgevers

1

De dode man was helemaal uitgedroogd. Hij zat achterovergeleund in zijn stoel; zijn lippen waren gescheurd, zijn tanden lagen bloot en waren zwart-geel van kleur. Plukken stoffig, vaal geworden haar hingen nog aan zijn schedel. Bleke, glimmende botten schemerden door de gezichtshuid heen. Zijn vingers waren verschrompeld, zwart en gebarsten.

William Wisting bladerde door de rest van de foto's die de technisch rechercheur had gemaakt. De man moest vrij klein zijn geweest, maar het weefsel was gekrompen en weggerot, waardoor het lichaam nog kleiner leek dan het bij leven was geweest.

Op het dossier stond *Viggo Hansen*. De man was vanuit diverse hoeken gefotografeerd. Wisting bestudeerde de verschillende afbeeldingen van het vrijwel gemummificeerde lijk. Over het algemeen deed het hem niet veel als hij naar zulke foto's keek. Hij was aan de dood gewend en kon zich van de zintuiglijke indrukken distantiëren. Tijdens zijn meer dan dertigjarige politiecarrière had hij ontelbaar veel dode lichamen gezien. Maar dit was anders. Niet alleen omdat hij nog nooit zoiets onder ogen had gehad, maar ook omdat hij de man in de stoel kende. Ze waren praktisch bureen. Viggo Hansen had in dezelfde straat als hij gewoond, in de bocht, drie huizen verderop, en hij had vier maanden dood in huis gezeten zonder dat Wisting of een van de andere bureen zich zorgen had gemaakt.

Wisting bleef hangen bij een overzichtsfoto die door de keukendeur de woonkamer in was genomen. De dode man zat voor de tv met zijn rug naar de fotograaf. De tv stond aan, zoals

het geval was geweest toen de politiepatrouille het huis binnen was gegaan.

Er stonden maar weinig meubels. Behalve de tv en de stoel waarin de man zat, zag hij een rechthoekige salontafel, nog een stoel en een bank met kussens en een plaid. Tegen de ene wand stond een stellingkast met dichte onderkastjes. Aan de andere kant van de kamer waren de grijze gordijnen dichtgetrokken. Rechts van de tv zag hij een staande lamp met franje en bruine brandplekken in de kap. Er hingen drie schilderijen met landschapsmotieven. Op de tafel voor de man lagen een tv-gids en een afstandsbediening, ernaast zag hij een glas en een bord met een paar onbestemde etensresten. Voor de rest maakte het vertrek een nette indruk.

Er waren geen tekenen van een gevecht. Niets wat erop wees dat de eenzame man in zijn laatste uren onbekenden op bezoek had gehad. Er was geen reden om te denken dat er iets crimineels was voorgevallen. De omstandigheden vereisten echter wel dat de politie het sterfgeval onderzocht, en Espen Mortensen had zijn werk grondig, maar routineus uitgevoerd.

De volgende foto was een close-up van de tv-gids op de salontafel. Het blad lag opengeslagen op het programmaoverzicht voor donderdag 11 augustus.

Wisting sloeg zijn blik op en keek door het kantoorraam naar de neerdalende dikke sneeuwvlokken. De kalender gaf vrijdag 9 december aan. Viggo Hansen had nog langer dood in huis kunnen zitten als er geen onbetaalde stroomrekening was geweest. De energiemaatschappij had meerdere aanmaningen gestuurd met de waarschuwing dat hij zou worden afgesloten. Uiteindelijk hadden ze iemand naar het adres gestuurd. Het was toeval geweest dat de controleur de moeite had genomen wat extra onderzoek te doen en hij had door een kier tussen de gordijnen van de woonkamer een glimp van Viggo Hansen opgevangen.

In het programmaoverzicht waren enkele tijdstippen omcirkeld en er stond een vinkje in de kantlijn naast de tv-program-

ma's die Viggo Hansen blijkbaar had willen zien. Een ervan was op Discovery Channel en heette *De archieven van de FBI*. Wisting kende de serie, die reconstructies liet zien van enkele grote zaken van het Amerikaanse federale onderzoeksorgaan.

Wisting bladerde verder. De volgende foto toonde het gezicht van de dode, dat gezwollen en donker was, met flarden waar de huid was weggeteerd. Het gebit was tot aan de achterste kiezen zichtbaar. De resten van de tong zagen eruit als een blauwzwarte klont. De oogholtten waren groot en leeg en leken hem recht aan te staren.

Hij stopte de foto's weer in het dossier, stond op en liep naar het raam. Het was gaan schemeren, een loodgrijze winterschemering. Hij moest maken dat hij thuiskwam, maar had strikt genomen niets om naartoe te gaan, behalve zijn tv.

Beneden op de binnenplaats reed een patrouillewagen de garage uit. De banden slipten, maar kregen ten slotte toch grip op de sneeuw. Het zwaailicht reflecteerde als kleine vonken in de sneeuwvlokken.

Langzaam keerde Wisting naar zijn bureau terug, kijkend naar het dunne dossier. Viggo Hansen had geen gezin of andere familieleden, geen vrienden. Zijn leven was eenzaam geweest en was net zo eenzaam geëindigd.

Wisting wilde het dossier op de stapel leggen die naar het archief kon, maar iets hield hem tegen. Wat dat was, wist hij niet. Ervaring noch intuïtie duidde op iets anders dan dat de zaak als afgesloten kon worden beschouwd. De belangrijkste onderzoekstaak was het vaststellen van de identiteit van de dode man geweest. Er waren geen familieleden om zijn DNA-profiel mee te vergelijken, maar referentiemonsters van een tandenborstel en van een kam uit de achterzak van een broek die in de slaapkamer over een stoel hing, kwamen met elkaar overeen. De testresultaten toonden aan dat de dode man degene was die in het huis had gewoond: de eenenzestigjarige Viggo Hansen.

De patholoog had zich verbaasd over de goede staat waarin

het lichaam verkeerde. Door een combinatie van lage luchtvochtigheid, een lage temperatuur en een vrijwel luchtdichte kamer waarvan alle deuren, ramen en ventilatiekanalen gesloten waren geweest, was Viggo Hansen langzaam maar zeker ingedroogd als een mummie, in plaats van te rotten en weg te teren. Toch had hij geen doodsoorzaak kunnen vaststellen. In de overlijdensakte stond alleen *mors subita*: plotselinge dood.

De computer liet van zich horen; op het scherm dook een rood vierkant op. Een spoedbericht van de centrale. Wisting tuurde naar het scherm. Vier woorden: LIJKVONDST BIJ LANDGOED HALLE.

Hij legde de zaak-Hansen boven op de stapel voor het archief en opende het bericht.

2

Het was stil in de redactieruimte. De natte sneeuw plakte tegen de ramen en dempte de geluiden van buiten. Het kantoorland-schap was al in kerstsfeer gehuld. De tv-schermen die nieuws-berichten van de internationale nieuwszenders lieten zien, wa-ren getooid met zilverkleurige guirlandes en rode kerstballen. Het logo van de *Verdens Gang*, kortweg de *VG*, was versierd met witte engelen en aan enkele scheidingswanden tussen de werkplekken brandden kleurrijke lampjes.

Het hoofd van de nieuwsafdeling heette Knut A. Sandersen. In zijn kantoor zaten glazen wanden die uitzicht op de rest van de redactie boden. Line Wisting zag dat hij zijn mobiel tussen zijn schouder en zijn oor klemde, terwijl hij het toetsenbord van zijn pc bediende. In feite had hij allang naar huis moe-ten gaan. Tweeënhalve maand geleden was hij opnieuw vader geworden. Nu was het bijna zeven uur; hij werkte al drie uur langer dan nodig was.

Sandersen beëindigde zijn gesprek, nam een slok koffie en legde zijn hoofd achterover. Boven hem had iemand een mare-tak in de lichtarmatuur gehangen.

Line stond op om naar hem toe te gaan en haar voorstel aan hem voor te leggen. Maar de telefoon rinkelde opnieuw en Sandersen was weer bezet.

Ze pakte haar koffiekopje en dacht aan kerst, terwijl ze wacht-te tot het afdelingshoofd vrij zou zijn. Ze vroeg zich af hoe ze kerst zou gaan vieren. Ze had nog niet met haar vader gespro-ken, maar nam aan dat ze thuis zou zijn in Stavern, samen met haar vader en opa. Misschien kon Thomas ook komen.

Hij was haar tweelingbroer en werkte als helikopterpiloot bij het 330 Squadron. De laatste keer dat hij met kerst vrij was geweest, had hun moeder nog geleefd. Toen ze aan haar moeder dacht voelde Line een steek van gemis. Ze was vijfenhalf jaar geleden overleden. In het begin was het onmogelijke verlangen zwaar te dragen geweest. Ze had ochtenden gehad waarop ze haar bed niet uit had willen komen, op vergaderingen kon ze opeens in tranen uitbarsten en ze maakte zich voortdurend zorgen over haar vader, die voortaan alleen verder moest. Nu was het gemis rustiger, minder wanhopig, maar ze wist heel goed waarom ze zo hard werkte; alleen als ze met een artikel bezig was kon ze zich focussen en concentreren.

Het afdelingshoofd beëindigde zijn gesprek, maar deze keer ging de telefoon alweer voordat Line overeind had kunnen komen. Sinds ze jaren geleden als stagiaire haar eerste baan bij de krant had gekregen, had Knut A. Sandersen nogal wat grijze haren gekregen. Nu had ze een vaste aanstelling en werkte bij het misdaadteam. Ze had een idee gekregen voor een artikel dat niet op haar terrein lag, maar de krant had genoeg mensen in dienst om haar een paar dagen uit te lenen aan de weekendbijlage.

Sandersen stond op en stootte zijn hoofd tegen de maretak. Line vermoedde dat hij hem daar zelf had opgehangen. Hij telefoneerde terwijl hij naar de koffiemachine liep, maar was alweer klaar met bellen toen hij terugkeerde met een handvol speculaasjes en een volle mok. Hij ging achter zijn bureau zitten, leunde naar achteren en bleef zo een tijdje zitten.

Line wist dat ze snel moest zijn, ze had maar drie zinnen om haar reportagevoorstel uit de doeken te doen. Ze kwam overeind, nam haar koffiekopje mee om het gesprek wat geloofwaardiger te laten lijken en stapte bij hem naar binnen. Sandersen liet zijn blik eerst over de maretak glijden, waarna hij naar haar keek.

‘Ik wil over Viggo Hansen schrijven,’ zei ze.

Sandersen begon zijn overvolle bureau te ordenen. ‘Nooit

van gehoord,' antwoordde hij en hij legde de paperassen op stapels. 'Wat heeft hij gedaan?'

'Hij is dood.'

'Vermoord?'

Ze schudde haar hoofd. 'Hij zat vier maanden lang dood voor zijn tv voordat iemand hem vond.'

'Morsdood, dus.'

'Ik wil schrijven over hoe dit heeft kunnen gebeuren,' legde Line uit. 'Hoe het mogelijk is dat je zo eenzaam en door iedereen vergeten bent dat het vier maanden duurt voordat iemand bij toeval ontdekt dat je dood bent.'

Sandersen opende zijn mond om iets te zeggen, maar Line was hem voor. 'Volgens mij kan het een mooi artikel worden om een van de kerstdagen te lezen,' zei ze en ze nam een slok koffie. 'We zijn onlangs door de VN uitgeroepen tot het beste land ter wereld om in te wonen. Maar uit onderzoek over de eigen beleving van het geluk blijkt dat Noorwegen honderdelf landen boven zich in de lijst heeft staan. Een of ander land in de Stille Oceaan staat bovenaan, een klein eilandenrijk waar de mensen tijd voor elkaar hebben en voor elkaar zorgen.'

Ze zag dat Sandersen het wel een aardig idee vond. Het artikel dat ze had voorgesteld zou goed tussen de andere onderwerpen passen. Als een tegenwicht tegen alle kerstgenoegens, afslankkuren en reportages over het ruilen van kerstcadeaus. Toch keek haar chef bedenkelijk.

'We moeten toch over iets anders dan het weer schrijven,' voegde ze er overtuigend aan toe en ze knikte in de richting van de krant van die dag waar op de voorpagina SIBERISCHE KOU OP KOMST stond.

Line begreep even later dat de rimpels van bezorgdheid op zijn voorhoofd niet door het artikel kwamen, maar door de interne verhoudingen. Op de redactie van het weekendmagazine op de verdieping boven hen zaten vijftieng mensen en die zouden de bijlage zelf moeten kunnen vullen. Sandersen had helemaal geen zin om een journalist aan hen uit te lenen.

Integendeel zelfs. Dan moest hij de nieuwsberichten over nog minder mensen zien te verdelen.

‘Ik heb een dag of drie, vier nodig,’ zei ze, maar ze wist dat het er vermoedelijk meer zouden worden. ‘Zijn afscheidsplechtigheid is dinsdag.’

Sandersen pakte een pen en stak hem in zijn mond. ‘Waar keek hij naar?’

‘Wat bedoel je?’

‘Naar welk tv-programma zat hij te kijken toen hij stierf?’

‘Geen idee,’ antwoordde Line en ze nam opnieuw een slok koffie. ‘Maar dat lees je dan wel in de krant.’

Sandersen knikte. ‘Afgesproken,’ zei hij en hij wierp een blik op de trap naar de bovengelegen verdieping. ‘Ik bied ze het artikel aan en zeg dat ze je drie dagen mogen lenen.’

‘Drie dagen,’ bevestigde ze, waarna ze zich naar hem toe boog en hem op zijn wang kustte.

3

Een tegemoetkomende sneeuwruimer deed een witte wolk opwervelen. De sneeuw kwam met een dikke laag op de voorruit te liggen en Wisting minderde vaart tot hij de rijbaan weer kon zien.

Een politiewagen en een agent met sneeuw op de klep van zijn pet stonden bij de zijweg waar hij moest afslaan naar de boerderij waar het bericht vandaan was gekomen. ZELF KERSTBOMEN KAPPEN, stond er met grote, rode letters op een bord.

Hij knikte naar de agent en reed de landweg op. Verderop zag hij lichten van auto's en mensen die druk bezig waren op een open plek.

Het lijk was aangetroffen op een veld met zilversparren. De eerste patrouille had gemeld dat de gevonden persoon er al lange tijd leek te hebben gelegen. Wisting wist wat dat betekende. Van een lichaam waarop tijd en natuurlijk verloop rijkelijk invloed hadden gehad, bleef doorgaans weinig over.

Hij draaide zijn auto het parkeerterrein op, stapte uit en merkte dat hij te dun was gekleed.

Twee geüniformeerde politiemannen stonden bij de ingang van het veld. Een bord vertelde dat een zilverspar driehonderdtachtig kronen kostte; de prijs voor een gewone, Noorse kerstboom was tweehonderdtwintig kronen.

‘Weten we al iets meer?’ vroeg Wisting.

De oudste politiemann verplaatste zijn gewicht van de ene voet naar de andere en weer terug.

‘Nee,’ antwoordde hij en hij blies ijskoude lucht in zijn handen. ‘Mortensen is daarginds bezig,’ voegde hij eraan toe, met

een knikje in de richting van het sparrenbos. ‘Maar volgens mij valt er niet veel te halen. Aan de kleren en de laarzen te zien gaat het om een man, maar dat is onmogelijk met zekerheid te zeggen.’

Wisting keek naar de rij kerstbomen. Vijftig meter verderop stond een schijnwerper en hij zag de technisch rechercheur over iets ondefinieerbaars gebogen staan. ‘Wie heeft hem gevonden?’ vroeg hij.

‘Een jongen van acht die hier samen met zijn vader was om een kerstboom te kappen. Het lijkt ligt onder de takken, helemaal tegen de stam, alsof het daar zo dicht mogelijk tegenaan is geschoven.’

De andere politieman nam het over: ‘Ze hadden de sneeuw weggeschoven om er met de bijl bij te kunnen en begrepen eerst niet wat het was.’

Wisting knikte en zag de krantenkop al voor zich: JONGEN (8) VINDT DODE MAN ONDER DE KERSTBOOM. ‘Waar zijn ze nu?’ vroeg hij. ‘Vader en zoon?’

‘We hebben ze naar huis gestuurd.’

Wisting bedankte hem en liep verder. De sneeuw knisperde onder zijn schoenzolen.

Mortensen ging rechtop staan en verwelkomde hem met een knikje. Natte sneeuwvlokken bedekten zijn haar.

Wisting bekeek het lijk vanaf een meter afstand. Hij moest op zijn hurken gaan zitten om goed onder de sparrentakken te kunnen kijken. Een gebogen rug met een verkleurde, stijfbevroren blazer, een lichte broek en een paar bruine leren veter-schoenen met een platte zool. Een paar plukken haar zaten nog vast in zijn achterhoofd. In de nek waren sporen te zien van vogels of kleine knaagdieren die zich tegoed hadden gedaan.

‘Wat denk je?’ vroeg hij en hij kwam overeind.

Espen Mortensen haalde zijn schouders op. ‘We moeten hem hier weghalen en de pathologen naar hem laten kijken. Dan zetten we een tent op om de vindplaats af te dekken terwijl we de sneeuw verwijderen. Misschien ligt hier nog meer.’

‘Het hele arsenaal?’ merkte Wisting op. ‘Denk je niet dat het om een natuurlijk overlijden kan gaan?’

Mortensen schudde zijn hoofd. ‘Als we een eind van de bewoonde wereld hadden gezeten, had je nog kunnen denken dat hij hier was gaan liggen om beschutting te zoeken, maar het is vijftig meter tot aan de landweg en maar een paar honderd meter tot aan de dichtstbijzijnde bebouwing.’

Wisting hurkte weer neer. Mortensen had gelijk. Het kon ook niet om een ongeluk gaan. Zelfmoord was een mogelijkheid. Misschien dat ze een leeg pillendoosje onder de takken bij het lijk zouden vinden. Dat zou de zaak gemakkelijker maken, maar iets zei hem dat ze zoiets niet zouden aantreffen. ‘Hoe lang heeft hij hier volgens jou gelegen?’

‘Sinds de zomer.’

Het antwoord verbaasde Wisting en hij wachtte op een verklaring.

‘De kleding,’ zei Mortensen. ‘Hij draagt zomerklaren.’

Wisting kwam overeind en deed een stap naar achteren. ‘We hebben niemand op de lijst staan,’ zei hij. ‘Geen vermisten.’

4

Line dacht aan Viggo Hansen. Ze was drie huizen verderop opgegroeid en kon zich hem nog goed herinneren. Eigenlijk was er altijd iets met hem geweest. Alle kinderen waren bang voor hem, zonder dat daarvoor een speciale reden was. Overdag zagen ze hem maar zelden, maar 's nachts was hij vaak buiten. Wanneer ze 's avonds nog laat op pad zou zijn, had haar moeder altijd gezegd dat ze thuis moest komen voordat Viggo Hansen de deur uit ging. Thomas en zij hadden soms bij het raam gestaan en gezien hoe hij vlak na middernacht aan kwam lopen. Hij liep kromgebogen in een zwarte jas die een beetje te groot voor hem was, altijd aan de kant van de weg waar geen straatlantaarns stonden.

Er werd gezegd dat zijn moeder in een krankzinnigengesticht zat en dat zijn vader in de gevangenis had gezeten, maar Line wist niet of dat alleen geruchten waren of dat er een kern van waarheid in zat.

Ze had zin om te beginnen. Al voordat ze toestemming van Sandersen kreeg, had ze op haar pc een map met de naam *Viggo Hansen* aangemaakt.

Werken met materiaal voor een vast katern in de krant was een heel ander journalistiek proces dan ze gewend was, als het ging om brainstormen, materiaal verzamelen, analyseren en er een reportage van maken. Het was een geheel eigen manier om de werkelijkheid te benaderen.

In nieuwsartikelen gebruikte ze een directe schrijfwijze. De taal was simpel en functioneel. In een reportage had de taal een andere functie. Ze kon vrijer experimenteren, en hoewel

het geen poëzie was, kon ze urenlang op zinnen zitten te broeden. Op dezelfde manier besteedde ze soms veel tijd aan de structuur van het stuk. Ze probeerde er altijd een goedlopend verhaal van te maken en een goede, volledige beschrijving te geven van de mensen die in haar artikelen aan de orde kwamen. De reportageteksten vormden het type journalistiek dat haar de gelegenheid gaf meer de diepte in te gaan en haar eigen stempel op het verhaal te drukken. Tegelijkertijd vond ze het fascinerend om maatschappelijke thema's aan te kaarten door middel van individuele lotgevallen, beschrijvingen van situaties en een paar aansprekende details die er samen voor zorgden dat ze een groter verhaal kon vertellen.

Bovendien had ze het gevoel dat het werk voor de weekendbijlage meer werd gewaardeerd, door zowel de lezers als door haar leidinggevendenden. Soms kreeg ze een pluim van Sandersen en de andere chefs voor artikelen die ze aan hun redactie leverde, maar dat viel in het niet vergeleken bij de enthousiaste respons die de redacteur van het weekendmagazine gaf. Die respons kwam dan met smileys en een heleboel uitroeptekens. En ze had nog geen enkele reportage geschreven waarover ze naderhand geen ingezonden brieven had ontvangen. Vaak per mail, maar ook handgeschreven brieven, per post aan de VG gestuurd, met haar naam op de envelop. Ze had ze allemaal bewaard.

Line had al eerder een paar portretinterviews geschreven; ze vond het leuk om te proberen de levensvisie en standpunten van andere mensen te begrijpen en op papier te zetten. Dan was het weliswaar over levende mensen gegaan, maar het principe was hetzelfde. Ze moest erachter zien te komen wie de mensen die ze ontmoette eigenlijk waren.

Voorlopig zat er nog niet veel in de Viggo Hansen-map. Wel had ze een knipsel van de plaatselijke krant waarin over de zaak werd geschreven toen hij was gevonden, maar daarop waren geen reacties gekomen. Geen ingezonden stukken van lezers met kritiek op de ouderenzorg of de medische sector. De

nieuwsbureaus hadden er verder geen aandacht aan besteed, evenmin als de grote kranten.

Ze kende de journalist die het bericht had geschreven: Garm Søbakken. Ze hadden met elkaar gewerkt toen ze invalkracht bij de plaatselijke krant was. De zaak zou waarschijnlijk wel bij andere media zijn beland als Garm de details ervan te weten was gekomen. Nu stond er alleen dat de man op zichzelf had gewoond en dat hij al lange tijd dood in huis had gezeten voordat hij werd gevonden. Het leek alsof het Garm er vooral om ging dat de politie geen verdenking koesterde dat het iets crimineels betrof. Hij legde uit dat de politie in principe altijd onderzoek verricht als iemand onverwachts overlijdt zonder dat de doodsoorzaak kan worden verklaard.

In dezelfde krant had Garm ook een artikel geschreven over de krappe woningmarkt voor studenten en een follow-up over een geweldsdelict; hij had het kennelijk druk gehad.

Wat bij Line vooral belangstelling had gewekt, was het feit dat Viggo Hansen een buurtgenoot was geweest. Ze had zijn naam op de brievenbus gezien als ze van en naar school liep, ze had samen met andere kinderen appels uit zijn tuin gejat en bij hem aan de deur lootjes voor het handbalteam verkocht, maar ze kon zich maar vaag herinneren hoe hij eruitzag. Een gedrongen man met weerbarstig haar en een stevige onderkaak.

Haar vader had haar verteld dat hij dood was. Hij had het in een bijzin genoemd toen ze hem op een avond belde. Ze had de vragen gesteld die haar collega bij de plaatselijke krant had nagelaten te stellen en details te horen gekregen die van het sterfgeval een nieuwsartikel had kunnen maken dat tot reacties had kunnen leiden. Dat Viggo Hansen sinds de zomer dood in een stoel voor de tv had gezeten. Dat de tv nog aanstond toen de politie de woning binnendrong zou ze in de intro hebben gezet.

Van haar vader had ze ook gehoord hoe het kon dat het overlijden niet eerder ontdekt was. Viggo Hansen had een geïsoleerd bestaan geleid. Hij had geen familie, geen collega's of

vrienden, geen abonnement op een krant en kreeg bijna geen post. Er waren regelmatig mutaties op zijn bankrekening geweest. Zijn pensioen kwam binnen en de meeste rekeningen werden per automatische incasso voldaan. Hij was iemand geweest die voor zijn omgeving niet bestond. Een mens die niet werd gezien door anderen, ook al leefde hij in hun midden.

Ze beseftte dat ze geen artikel kon schrijven dat uitsluitend over de uiterlijke omstandigheden ging, over eenzaamheid en een geïsoleerd leven, maar dat ze het over Viggo Hansen als persoon moest hebben. Als niemand hem bij leven kende, dan konden de mensen nu te weten komen wie hij was geweest.

Aan zo'n project beginnen was zoïets als door een sleutelgat kijken, dacht ze. In het begin zag ze alleen het deel van de kamer dat de opening toeliet, maar ze wist dat er oneindig veel meer was.

Ze kon bij haar vader gaan logeren terwijl ze aan de zaak werkte, dan kon ze ook meer informatie van hem krijgen. Viggo Hansen was acht jaar ouder dan hij, maar misschien wist hij wel iemand die de man had gekend. Bovendien kon hij ongetwijfeld zeggen of het klopte dat Hansens moeder in een psychiatrisch ziekenhuis opgenomen was geweest en of zijn vader in de gevangenis had gezeten.

Ze opende een nieuw document en vond een briefmodel met het VG-logo. Als ze echt op gang wilde komen, had ze ook formele informatie van de politie nodig. Als onderwerp besloot ze tot: *Verzoek om inzage in documenten in strafzaak*. Ze had dat soort brieven al vaker geschreven en ze door een van de afdelingshoofden laten ondertekenen. Ze keek naar de tekst van het onderwerp en wiste de woorden 'in strafzaak'. Dit was iets anders dan waar ze normaal gesproken aan werkte. Dit was geen misdaadjournalistiek.

Ze beschreef het idee voor het artikel en gaf als argument dat de krant een reportage wilde maken om aandacht te vragen voor het steeds groter wordende gebrek aan verbondenheid en medemenselijkheid in de samenleving. Ten slotte verzocht ze

ook om toestemming om het huis van Viggo Hansen binnen te gaan. De politie zou haar vermoedelijk doorverwijzen naar de gemeente, die in zulke gevallen formeel de nagelaten boedel afhandelde, maar ze zou gemakkelijker toestemming krijgen als de politie geen bezwaar maakte.

Toen ze klaar was, leunde ze naar achteren in haar stoel en legde haar armen achter haar hoofd. Buiten sneeuwde het volop. Er moest sinds ze naar haar werk vertrok bijna een halve meter zijn gevallen. Sandersen had vast al een van de nieuwjournalisten aan het werk gezet om over de chaos door de sneeuw te schrijven.

Ze ging weer rechtop zitten en pakte de telefoon; ze toetste het nummer van haar vader in om te vertellen dat ze een paar dagen bij hem zou komen logeren. Hij nam niet op. Op haar horloge zag ze dat het kwart over negen was. Waarschijnlijk was hij op de bank in slaap gevallen.